

Sygn. akt I CSK 169/22

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa S. G.
przeciwko K. G.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 2 czerwca 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 23 czerwca 2020 r., sygn. akt XI 1Ca [...],

- 1. odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2. oddala wniosek adwokata A. P. o przyznanie mu od Skarbu Państwa nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu skarżącemu S. G..**

UZASADNIENIE

Powód S. G. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K., którym to orzeczeniem oddalono apelację skarżącego od wyroku oddalającego skierowane przeciwko K. G. powództwo o pozbawienie wykonalności bliżej określonego tytułu wykonawczego. Przedmiotowy tytuł wykonawczy bezspornie obejmował wyłącznie roszczenie o alimenty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu.

Stosownie do art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna m.in. w sprawach o alimenty. W orzecnictwie utrwalony jest pogląd, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w każdej sprawie dotyczącej alimentów, nie wyłączając powództwa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego obejmującego roszczenie alimentacyjne (postanowienia Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2018 r., III CZ 50/17, oraz z 24 listopada 2020 r., V CSK 431/19). Za koniecznością przyjęcia takiej wykładni przemawia zasada równouprawnienia stron w procesie cywilnym. Skoro orzeczenie sądu drugiej instancji nie może zostać zweryfikowane na drodze postępowania kasacyjnego w sprawie, w której powodem jest wierzyciel alimentacyjny, trudna do uzasadnienia byłaby wykładnia otwierająca taką możliwość w postępowaniach, w których role procesowe ulegają odwróceniu (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 czerwca 2021 r., IV CSKP 55/21).

Powyższe okoliczności uzasadniały nieusuwanie dostrzeżonych w sprawie, licznych braków formalnych skargi kasacyjnej. Wypada jednak podkreślić, że analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, iż wskazana w skardze wartość przedmiotu zaskarżenia jest *prima facie* zawyżona. Stosownej wartości nie podano ani w pozwie, ani w apelacji, a Sądy orzekające w sprawie nie podjęły w związku z tym odpowiednich działań. Podana przez skarżącego kwota 53 400 zł odpowiada jednak całości zadłużenia skarżącego wskazanego w zajęciu wierzytelności (k. 11); nie jest to zadłużenie wynikające z kwestionowanego tytułu względem pozwanej, lecz zadłużenie względem trojga wierzycieli, wynikające z dwóch różnych tytułów wykonawczych. Oznaczona w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia budzi zatem podstawowe wątpliwości. Nadto wspomniany środek zaskarżenia nie spełnia wymagań z art. 126 § 2 pkt 1 i 2 k.p.c. Tymczasem skarga kasacyjna inicjuje nowe postępowanie, a zatem, jako pierwsze pismo w sprawie, powinna spełniać wymagania unormowane w art. 126 § 2 k.p.c.

Stosownie do art. 398⁶ § 2 *in fine* k.p.c. skarga kasacyjna pozwanej podlegała odrzuceniu już na etapie badania przeprowadzanego przez Sąd drugiej instancji. Wobec nieodrżucenia skargi kasacyjnej przez Sąd Okręgowy, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Wniosek pełnomocnika reprezentującego skarżącego z urzędu o przyznanie mu od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej podlegał oddaleniu, gdyż wniesienie skargi kasacyjnej oczywiście niedopuszczalne, nadto obarczonej licznymi brakami, nie stanowiło świadczenia rzeczywistej pomocy prawnej. Profesjonalny pełnomocnik powinien być mieć świadomość, że w sprawie o alimenty skarga kasacyjna zostanie odrzucona, a zatem wniesienie jej nie poprawi w żaden sposób sytuacji prawnej skarżącego i może jedynie, w razie złożenia stosownego wniosku przez stronę przeciwną, narazić go na poniesienie kosztów postępowania.

Z uwagi na powyższe orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

a.s.